

“Мені часто бажали дожити до ста...”

Колишня колійниця Анна Гладких відсвяткувала 100-річний ювілей

У скромній хатині в селі Держів Миколаївського району Львівської області третій день поспіль приймали гостей. Анну Григорівну Гладких, якій 16 лютого виповнилося 100 років, вітали рідні і близькі, приїздили із поздоровленнями з районної адміністрації та місцеві депутати, на честь ювілярки у місцевому храмі навіть відбулася святкова літургія. А 16 лютого до довгожительки завітали найдорожчі гості – делегація зі Львівської залізниці, адже Анна Григорівна свого часу пропрацювала десять років колійником у колійній машинній станції №125.

– Прокинулася мама нині о четвертій ранку, встала, одяглася, – розповідає дочка Анни Григорівни Марія Гладких, – і каже: “Знаю, що сьогодні прийдуть мої залізничники. Буду їх чекати!”

У господу ювілярки завітали голова дорожньої профспілкової організації Львівської залізниці Андрій Сенишин та начальник служби колійного господарства Роман Черницький. Гості привітали уродинницю зі славним ювілеєм,

вручили квіти. Звучали слова подяки за сумлінну працю і глибокої шани за материнську любов і добро, яке творили натруджені жіночі руки. Залізничники побажали Анні Григорівні міцного здоров'я і щонайменше ще піввіку втіхи від життя. А до знаменної дати – висока нагорода: ювілярку нагородили знаком “За самовіддану працю II ступеня” та грошовою премією.

Про життя і долю Анни Григорівни можна було б написати

повчальну книгу чи зняти багато-серійний фільм. Вона походить із бідної багатодітної сім'ї, де було восьмеро дітей. У 28 років вийшла заміж за вдівця, який вже мав своїх дітей і був значно старшим за неї. У 1948 році чоловік помер, а в 1950-му її у віці 37 років разом із дітьми вивезли на поселення у Сибір. Вирок був коротким: “За куркульство та допомогу бандитам”. До цього сім'я жила й справді непогано. Але це – завдяки щоденній нелегкій праці: чоловік був справним господарем, мали кілька корів, господарку, винаймали навіть кількох наймичок, двоє з них досі живі і добрим словом згадують господаря та його дружину. Ну, а щодо допомоги “бандитам”, то в ті часи всі селяни допомагали “хлопцям з лісу” – повстанцям.

Спецпоселення відбували у Томській області аж під Полярним колом. Анна Григорівна і сьогодні добре пам'ятає вікову тайгу, холодні зими та непролазні сніги. У той час її дочка Марія була ще неповнолітня – ходила до школи, а мама зі старшим сином працювали на лісопозалі. Надій повернутися на рідну землю навіть не плекали – після заслання поселенцям забороняли повертатися в Західну Україну. Зміни настали під час “хрущовської відлиги”. У шістьдесятому, після 10 років заслання, Анні Гладких дозволили повернутися додому. Будинок, де вони колись жили із чоловіком, давно вже був конфіскований. Тому на перших порах Анна з дітьми жила в родичів.

Із великими труднощами Анні Григорівні вдалося влаштуватися колійницею на залізницю. У колійній машинній станції №125 вона пропрацювала десять років – до пенсії – і у 1969-му вийшла на заслужений відпочинок. Але й на пенсії вона ще довго трудилася на колгоспному полі.

– На залізниці ми працювали на найважчих роботах – згадує Анна Гладких. – Тягали рейки, шпали, насипали щебінь. Рейки дуже важкі. За одну рейку бралось кілька осіб і за командою, мов бурлаки, пересували її на метр. Потім ще на метр... Працювали щодня, жили у вагонах узимку і влітку. А вдома було ще двоє дітей. Безпосередньо перед виходом на пенсію мені запропонували перейти на нічну варту біля вагончика з колійним інструментом.

– Мені і сьогодні важко уявити, як мама була там одна-однісінька серед ночі у чистому полі – розповідає дочка Марія Гладких. – А ще у неї часто питають, у чому секрет її довголіття, бо й сьогодні вона нормально спілкується, має хорошу пам'ять, усе чує, от тільки ноги болять. Мама зазвичай відповідає, що все життя тяжко працювала, і на хвороби у неї не вистачало часу. А крім того, завжди відгукувалася на прохання допомогти – і на роботі, і в селі. Тому їй часто бажали: “Дай вам Боже, дожити до 100 років!”

– І бачите – справдилося! – сміється ювілярка. – А де сто, там і ще кілька літ, бо Бог – милосердний до людей працюючих!..

Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора

“Зайчик” із чорного хліба

Нещодавно до ветерана-залізничника Івана Петровича Кінаха, колишнього машиніста локомотивного депо Тернопіль, завітали головний інженер локомотивного депо Андрій Поважний, голова ветеранської організації підприємства Антон Вацик та перший учень Івана Петровича, помічник машиніста Микола Черненко, з яким разом колись водили поїзди. Гості від імені керівництва, профкому, ветеранської організації та всього трудового колективу депо привітали ювіляра із 90-річчям.

Подружжя Кінахів – Іван Петрович і Ганна Петрівна – у шлюбі вже 69 років. Пронесли любов і повагу через усе нелегке життя. Іван Петрович розповів, що одружився у 1944 році, а у 1946-му

почалося примусове переселення українців із Польщі. Потрапило під сумнозвісну операцію “Вісла” і подружжя Кінахів. Молода сім'я опинилася в Тернополі – ні знайомих, ні грошей, ні документів... Заледве

знайшли фактично непридатне для життя помешкання у старому будинку, довго там не прожили: незважаючи на те, що сім'я чекала на первістка, подружжя звідти виселили. На той час Іван Петрович влаштувався працювати у паровозне депо Тернопіль кочегаром, його поселили у вагончику біля депо, а Ганну Петрівну, на щастя, на певний час узяли до себе такі ж переселенці з Польщі. Хоч як важко було тоді, але подружжя пережило всі негаразди.

Іван Петрович віддав локомотивному депо Тернопіль усе своє трудове життя, працював на паровозах, на тепловозах. Навіть коли вийшов на пенсію у 58 років, все одно продовжував трудитися на залізниці. Іван Петрович – почесний донор України, тож і від Тернопільської міської організації товариства Червоного Хреста з нагоди ювілею отримав подяку.

Подружжя тішиться своїми синами, онуками і правнуками. Особливо зворушливо було чути, як старший син Володимир запитав батька:

– Тату, ти пам'ятаєш, як привозив мені з рейсу “зайчика”, так ти називав шматочок чорного хліба?

– Пам'ятаю, синку, дуже добре пам'ятаю, тоді цей шматочок хліба давали паровозним бригадам, – пригадує Іван Петрович, і його

щодою покотилася сльоза. – А одного разу не зміг привезти “зайчика”, затримався довго на роботі, і той шматочок віддав кочегарам. Мені так боляче було дивитися дитині в очі!

А ще пригадався Івану Петровичу випадок, як зі своїм першим учнем, помічником машиніста Миколою Черненко, не могли виїхати з Чорткова – вітер взимку був настільки сильний, що здував пісок, змушені були під колеса підкладати камінці.

Букет квітів, щира подяка, грошова винагорода з нагоди ювілею, тепла бесіда з гостями дуже зворушили Івана Петровича і його дружину. Приємно, що колишні колеги по роботі, керівники депо не

забувають про ветеранів ні в біді, ні в радості.

P.S. У День святого Валентина на Тернопільському телебаченні було показано сюжет про подружжя Кінахів, які прожили у шлюбі 69 років.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації
локомотивного депо Тернопіль
Фото автора

На фото: ліворуч – подружжя Кінахів із молодшим сином Олександром, онукою та правнуками; вгорі (справа наліво) – головний інженер локомотивного депо Тернопіль Андрій Поважний, ювіляр Іван Петрович Кінах, його дружина Ганна Петрівна, їхній син Олександр, перший учень, помічник машиніста Івана Петровича Микола Черненко.